

Соціальна та політична стабільність: Стабільність та безпека в регіоні сприяють інвестиціям та розвитку бізнесу.

Екологічна сталість: Збереження природних ресурсів та здатність регіону пристосовуватися до змін клімату стають все більше важливими для конкурентоспроможності.

Для забезпечення конкурентоспроможності регіону необхідно враховувати ряд факторів, які можуть сприяти або гальмувати розвиток. Основні фактори забезпечення конкурентоспроможності регіону включають:

- людські ресурси: Розвиток освіти та навчання, підвищення кваліфікації населення та підтримка наукового потенціалу регіону.
- інфраструктура: Інвестиції в розвиток і підтримку інфраструктури, зокрема транспорт, комунікації, енергетика та інші сфери.
- інновації та дослідження: Підтримка інновацій та досліджень, створення сприятливого середовища для стартапів та інноваційних технологій.

Забезпечення конкурентоспроможності регіону вимагає спільних зусиль громадського сектору, приватного сектору та академічної громадськості.

Отже, постійний моніторинг та аналіз факторів, що впливають на конкурентоспроможність, дозволяють регіонам визначити свої потреби та можливості, щоб підтримувати стале і стійке економічне та соціальне зростання.

Список використаних джерел

1. Дмитрієв І.А., Кирчата І.М., Шершенюк О.М. Конкурентоспроможність підприємства: навчальний посібник. Харків: ФОП Бровін О.В., 2020. 340 с.

2. Єпіфанов А.О., Дехтяр Н.А., Мельник Т.М., Школьник І.О. та ін. Оцінка кредитоспроможності та інвестиційної привабливості суб'єктів господарювання: монографія. Суми: УАБС НБУ, 2007. 286 с.

ОЦІНКА ЙМОВІРНОСТІ БАНКРУТСТВА СУЧАСНОГО ПІДПРИЄМСТВА

СОКОЛОВ Дмитро Володимирович,

канд. екон. наук, доцент

КОЮДА Олександр Павлович,

канд. екон. наук, доцент

*Харківський національний університет
міського господарства імені О. М. Бекетова*

В умовах ринкової економіки одним з пріоритетних напрямів державної політики є оздоровлення господарського середовища. Будь-яке підприємство здійснюючи господарську діяльність прагне максимізувати прибуток від своєї

діяльності ефективно використовуючи всі наявні ресурси та можливості підприємства. Саме поняття банкрутства занадто притаманне сучасним ринковим відносинам. Воно характеризує неплатоспроможність підприємства та нездатність задовольнити вимоги кредиторів щодо оплати товарів, робіт, послуг, а також здійснити обов'язкові платежі в бюджет та інші позабюджетні фонди.

Реальне банкрутство – характеризує повну неспроможність підприємства в майбутньому періоді відновити свою фінансову стійкість і платоспроможність внаслідок реальних втрат капіталу, який використовується. Катастрофічно низький рівень капіталу, що залишився внаслідок таких втрат, не дозволяє підприємству вести ефективну господарську діяльність в наступному періоді, тому таке підприємство юридично оголошується банкрутом.

В разі виникнення кризових умов на підприємстві виникає гостра необхідність єдності методичних і теоретичних підходів діагностики рівня кризового стану при організації управління підприємством. З цією метою вивчаються концептуальні заходи щодо розбудови системи діагностики кризи, впроваджується кількісна оцінка фінансових загроз кризового стану, розробляються методичні підходи аналізу кризи та її наслідків. Необхідність діагностичного огляду підприємства для визначення наявності та глибини кризи, шляхів та засобів виведення підприємства зі стану кризи. Економічна діагностика спрямована на оцінку стану економічних об'єктів з точки зору неповної інформації з метою виявлення проблем розвитку та перспективних рішень.

В першу групу входять показники можливих фінансових проблем та ймовірності банкрутства найближчого періоду: значні періодичні втрати в основній діяльності, що призводять до хронічного спаду виробництва, зниження продажів та хронічної збитковості; наявність прострочених дебіторської та кредиторської заборгованостей; низький рівень ліквідності; дефіцит власного оборотного капіталу; збільшення терміну одного обороту робочого капіталу; падіння вартості акцій підприємства; велика кількість невикористаної сировини та нереалізованої готової продукції; зниження виробничого потенціалу підприємства.

До другої групи належать показники, негативні значення яких невинуваті, вони не можуть вважати поточну фінансову ситуацію критичною, проте вказують на можливість погіршення цього стану внаслідок прийняття неефективних заходів. А саме такі показники: високий вплив на підприємство якогось проекту, типу обладнання, виду майна, ринку збуту; втрата головних партнерів; застарілі техніка та технології; втрата кваліфікованих кадрів; вимушені простої, нерегулярна робота; відсутність капітальних вкладень.

Перевагами такої класифікації вважаються системний підхід, а недоліком виступає висока складність прийняття рішень в умовах багатофакторності задачі та суб'єктивність прийнятих рішень.

Найбільш відомими методиками, що відносяться до першого підходу, є: метод Аргенти (А-рахунок), або оцінки ймовірності краху; метод Скоуна; методика компанії ERNST&WHINNEY. Ці методики засновані на якісній оцінці ймовірності банкрутства підприємств.

До другого підходу відносяться економіко-математичні моделі. До цієї групи відноситься кластерний, дискримінантний аналіз, імітаційне моделювання, дерево класифікацій.

За результатами дослідження охарактеризовано моделі зарубіжних авторів, а саме - моделі Альтмана, Спрінгейта, Ліса, Таффлера і Тішоу, проаналізовано моделі діагностики ймовірності банкрутства, вітчизняних авторів, зокрема моделі Терещенка, Матвійчука та інтегрального показника оцінки фінансового стану підприємства.

Проаналізувавши переваги та недоліки у зарубіжних моделях визначення ймовірності банкрутства, можемо зробити висновок про необхідність адаптації зарубіжних моделей до практики в Україні, так як вони кардинально відрізняються від вітчизняних, та їх результативність і ефективність поки що не доведена на практиці українських підприємств.

Отже, в умовах все більшого зростання чисельності банкрутства українських підприємств необхідно обрати таку модель для діагностики фінансового стану та ймовірності настання банкрутства суб'єктів господарювання, яка б враховувала всі особливості саме українського економічного простору та галузі, в якій функціонує підприємство.

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ФАРМАЦЕВТИЧНИМИ ПІДПРИЄМСТВАМИ: ОСОБЛИВОСТІ ТА ПРОБЛЕМИ

СТАРОСТИНА Альона Юріївна,

канд. техн. наук, доцент,

БАЛАБУХА Олександр Юрійович,

здобувач вищої освіти,

БЄЛЯНЦЕВ Костянтин Олександрович,

здобувач вищої освіти

Харківський національний університет

міського господарства імені О. М. Бекетова

Сучасні темпи розвитку управлінської думки, які базуються на наявних інноваційних рішеннях науки та техніки, сформували для категорії «стратегічне управління» турбулентне середовище, у якому традиційні стратегічні управлінські важелі, такі як: теорії, методи, моделі, механізми швидкими темпами втрачають свою актуальність, матеріально застарівають, уповільнюють темпи отримання результатів та знижують конкурентоспроможність підприємств в цілому. Безумовно у такому динамічному та мінливому середовищі знаходяться майже всі управлінські підходи, включаючи операційне управління, проєктне, процесне тощо. Однак